

KONEC MUŽŮ
BYL JENOM ZAČÁTEK

AFTERLAND

LAUREN BEUKES

AFTERLAND

Copyright © Lauren Beukes, 2020

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jana Hrdličková, 2021

Cover © Kreativní bojovníci s.r.o., 2021

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-1641-8 (pdf)

AFTERLAND

Lauren Beukes

Obsah

ČÁST PRVNÍ

Právo pojmenovat	7
Úběžný bod	14
Slunce v černých dírách	25
První konec světa	31
Zlé věci	40
Na okrajích	48
Den, kdy zemřel Devon	52
Ježek zachránce	59
Laskavec	63
Když posledně ode všeho odjeli	72
Zpráva, která nepřišla	81
Pokusní kluci	93
Vzteklé kočky	104
Psi filozofové	112
Obvyklé mylné představy	120
Odcházení	126
Nemožná korespondence	132
Studené volání	138
Královny Narnie	150
Najdi si skulinu a propadni jí	160
Historie vyhledávání	163
Mývalové	168
#Životvbunkru	173
Pistolnice Sally	180
Neslušný návrh	188
Ptačí mozek	198
Paní štěstěna	202
Obrácení podfukáři	212

MEZIHRA

DrsnýHarry.tv	221
Poslední ze ztracených chlapců	228
Zpovědní složky	237

ČÁST DRUHÁ

Na cizím území	249
Stíny na stěně jeskyně	254
Peklo je růžové	265
Důkaz života	276
Vylej si srdce	284
Věčný plamínek	292
Glamorama	301
Skrýš	309
Stockholm	315
Nemovitost	320
Podvodní, podvodní, podvodná ryba	327
Madona na hranici	332
Ztracené bitvy	338
Vlk v rouše vlčím	343
Právo na návštěvu	347
Umrtnená	356
Obrácené stoly	368
Miles v Miami	371
Země dětí	377
Morální zodpovědnost ohroženého druhu	385
Padělky	391
Vlasti	396
Vyrovnané hříchy	401
Čest na okrajích společnosti	409
Matematika cestování	413
Kým potřebuješ být	417
Lovecká skupina	422
Krutá laskavost	431
Signály	433
Marnotratná	437
Epilog: vynoření	439
Poděkování	442

ČÁST PRVNÍ

21. června 2023

Právo pojmenovat

„Dívej se na mě,“ říká Cole. „No tak.“ Kontroluje Milesovy zorničky, které jsou pořád obrovské. Šok, strach a léky se dostávají ven z jeho těla. Snaží se vzpomenout si na trénink první pomoci. Postupná kontrola jeho zdravotního stavu je pro ni záchranným kruhem. Je schopný zaostřit a mluví zřetelně. Když v autě uháněli pryč, byl omámený. Brzy ale bude schopný klást nepříjemné otázky, na které ještě není připravená odpovědět. Například o krvi na své košili.

„No tak,“ řekne znovu tak vyrovnaným hlasem, na jaký se zmůže. Ale poté, co jí klesl adrenalin, je také roztřesená. Viděla Billie, jak táhne jeho tělo jako zničený boxovací pytel. V tu chvíli si myslela, že je mrtvý. Ale není. Je naživu. Její syn žije a ona se nesmí zhroutit. „Všechno bude v pořádku,“ říká. „Miluju tě.“

„Taky tě miluju,“ vysouká ze sebe. Je to jako automatická odpověď na e-mail, jako prosba o pomoc v kostele. Až na to, že jejich katedrála je ve skutečnosti opuštěná koupelna na benzínce, kde na ně ve světle před východem slunce zírají prázdné regály jako vylámané zuby a kde záchodová prkénka už dávno odnesli vandaloři.

Miles se pořád třese, hubené ruce má stále obtočené kolem hrudního koše, jeho ramena jsou shrbená a zuby mu cvakají jako kastaněty. Oči se mu neustále vracejí zpátky

ke dveřím, které, soudě podle známek ošoupání a zářezů v překližce, někdo už kdysi vykopl. Ona také čeká, kdy se dveře rozrazí. Připadá jí nevyhnutelné, že je najdou a od-
vlečou zpátky. Ji uvězní a Milese odvedou pryč. V Americe
kradou rodičům děti. Byla to pravda i předtím, než se stalo
tohle všechno.

V úlomcích zrcadla má zšedlou kůži. Vypadá hrozně
a staře. A co hůř, vypadá vystrašeně. Nechce, aby to viděl.
Možná právě tohle hrdinové skrývají za maskami: ne své
skryté identity, ale skutečnost, že jsou k smrti vyděšení.

Modré dlaždičky nad dřezem jsou rozbité do mozaiky
a vodovodní trubka je vyrvaná ven. Když ale pustí kohou-
tek, zavrže a zasténá a ven začne vytékat voda.

Není to náhoda. Předtím než zacouvala s autem dozadu
pod otrhaný závěs, na střeše vyloupené benzínky zahlédla
nádřž s vodou. Devon byl ten, kdo v rodině vždy vše orga-
nizoval a plánoval, ale ona už se naučila žít nejméně třicet
vteřin v budoucnosti a zároveň přemýšlet nad všemi mož-
nými trajektoriemi jejich osudu. Je to vyčerpávající. „Žít
okamžikem“ byla vždy filozofie přepychu. A proklínám tě,
Devone, myslí si Cole, za to, že jsi spolu s ostatními zemřel
a nechal mě na to samotnou.

Jsou to dva roky a ty se pořád zlobíš, zlato?

Pořád v hlavě slyší provokativní hlas svého mrtvého
manžela. Postrach svého domu. Teď je toho postrachu ješ-
tě mnohem víc.

Radši doufej, že se tvoje sestra nepřipojila ke sboru duchů.

Opláchne si obličej vodou, aby zahnala myšlenku na
Billie a strašlivý zvuk úderu kovu o kost. Ze studené vody
dostane šok. Ten dobrý, který projasní mysl. Vinit sama
sebe ze všech problémů světa bude moct později. Jakmile
odsud budou pryč v bezpečí. Strhne ze sebe zakrvácenou
košili a nacpe ji do jednoho z košů. Ten už viděl horší
věci.

Zrcadlo je pouhým úlomkem svého původního já a v jeho odrazu světlo, které se odráží od dlaždiček, zbarvuje kůži jejího syna do béžova. Jako kávu, ve které je příliš mnoho smetany. Co mu to jen Billie dala? Benzodiazepin? Prášky na spaní? Kéž by to věděla. Doufá, že to byl lék, který způsobuje amnézii, jako by vymazala psací tabulku.

Tře mu záda, aby ho zahřála a uklidnila. Oba potřebují lidský kontakt. Zná ho tak dobře. Důlek po očkování v dětství, bílou klikatou jizvu, která se spouští z jeho lokte od doby, kdy si zlomil ruku po pádu z palandy, dolíček na bradě, který zdědil po jejím tátovi (odpočívaj v pokoji, starouši, napadne ji automaticky, jelikož neměla šanci se rozloučit). A někde hluboko uvnitř Milese náhodné geny, jež virus nezvládl napadnout.

Jeden z milionu. Ne, to není přesné. Jeden z milionu, který v Americe zbyl. Ve zbytku světa je mužů víc, ale ne o moc. Těch, kteří to přežijí, je méně než jedno procento. Právě proto je to všechno tak nebezpečné a hloupé. Jako kdyby bývala měla jinou volbu.

Posvátní přeživší chlapci, Batmane. Musíme je všechny pochytat. A na věky věků je držet u sebe. Abychom zajistily budoucnost, kvůli zákonu o ochraně mužského plemene, pro jejich vlastní dobro, to jí pořád říkají. Vždy je to pro jejich vlastní dobro. Bože, je tak nahraná.

„Dobře,“ řekne a snaží se znít povzbudivě, zatímco jí její rozhodnutí leží v žaludku jako olovo. „Dostaneme tě do čistého oblečení.“

Cole se prohrabává sportovní taškou, připravenou v kufru auta spolu s vodou, kanystrem benzínu – všemi základními nezbytnostmi, které potřebujete k úniku – a vytáhne z ní čistou mikinu pro sebe a bledě růžové tričko s dlouhými rukávy a vybledlým obrázkem palmy poseté zářivými cvočky, úzké džíny s příliš mnoha zipy a pár třpytivých sponek pro něj. Z čeho se skládají

malé holčičky? Z jednorožců, kotátek a všech věcí, co se třpytí.

„To si nemůžu vzít na sebe,“ zmůže se Miles na protest. „Ani náhodou, mami!“

„Kamaráde, já si nedělám srandu.“ V rodině byla vždycky ten zlý policajt, udávala pravidla a bariéry, jako by rodičovství nebylo největší improvizací, kterou kdy kdo vymyslel. „Předstírej, že je Halloween,“ řekne mu a připne sponky do jeho afro kudrlinek. Vzpomíná si na kroužek, jehož se kdysi zodpovědně zúčastnila, když byl ještě batole – Bílé mámy: černošské vlasy.

„Na to jsem moc starý.“

Opravdu? Je mu teprve jedenáct, ne, dvanáct, opraví se. Téměř třináct, příští měsíc. Opravdu je to už tak dlouho od konce světa? Čas se natahuje a rozostřuje.

„Tak jsme herci, nebo podfukáři.“

„Podfukáři – to je cool,“ připustí. Ustoupí a zhodnotí výslednou image. Slogan, který je růžovými třpytíci se písmeny napsaný přes vybledlou palmu, tvrdí, že „takhle se to dělá“ a „Kalifornie“. Až na to, že „se“ se odlouplo, takže je tam teď napsáno „takhle to dělá“. Možná je to takhle schválně i v sekci pro děti ve věku dvanáct až čtrnáct let. V úzkých džínách vypadají jeho nohy ještě hubenější než obvykle. Vytáhl se do takové té neohrabané fáze, kdy je samá ruka, samá noha. Kdy se to stalo?

Zkontroluje Devonovy hodinky, které jsou na její zápěstí moc velké a těžko se v nich čtou čísla mezi konstelacemi vyrytými na povrchu. Byl to astronomický dárek k výročí. Na zadní straně je vyryto: „Chci s tebou být všechen čas ve vesmíru“, až na to, že se to ukázalo být jen velkou lží.

Vlastně by se mi víc líbilo nezemřít příšerným způsobem na mužský mor. Jen tak mimochodem.

Soustřed se na čísla. Šest třicet ráno. Čtyřicet osm minut od té doby, co našla Billie, jak táhne Milesovo nehybné tělo

na zadní sedadla lady. Čtyřicet osm minut od chvíle, kdy vzala páku na pneumatiky.

Nemysli na to.

Jo, dobře, Deve. Na to nikdo nemá čas.

SUV bylo přesně tam, kde být mělo – na parkovišti poblíž opuštěného obchodního domu, kde jejich osamocené auto splynulo s dalšími osamocenými vozidly. S Billie studovaly plán znovu a znovu. Sestřina prozíravost a soustředěnost na detail na ni udělaly dojem. Utečou, vymění auto a pojedou do San Franciska. Klíče byly pod kotoučem kola, nádrž byla plná a zásoby ležely v uzamykatelné skřínce pod zadním sedadlem: voda, věci na převlečení a skříňka první pomoci.

Cole všechno zvládala na autopilota, vystresovaná, zpitomělá strachem a pokrytá krví. Až na to, že s SUV vyrazila opačným směrem, než plánovaly – pryč od pobřeží a Billiiných bohatých mecenášů, kteří to celé zorganizovali a vybrali vnitrozemí, směrem k poušti. Pojedou po méně využívané trase, víc nenápadné. Bude méně pravděpodobné, že je zavede přímo k silniční bloádě a k ženám s kulomety.

Hrozí jí trest za vážný zločin. Vezmou jí ho – tentokrát už navždy – a ji uvězní, zahodí klíč nebo ještě něco horšího. Není v současné situaci už náhodou znovu obnoven trest smrti spolu s Reprohibičním zákonem, který má chránit život? Nedbalé ohrožení mužského občana je pravděpodobně tím nejhorším zločinem. Je to ještě horší než to, co se teď stalo s Billie. Před čtyřiceti osmi, ne, před čtyřiceti devíti minutami. Byla tak našťvaná, tak vyděšená.

Nikdy jsem tvou sestru neměl rád.

„Mami?“ řekne Miles váhavým hlasem, přivolá ji zpět z jejích vzpomínek a zažene paniku, která hrozí, že ji přemůže.

„Promiň, tygře. Na chvíli jsem byla někde jinde.“ Chytne ho za ramena a obdivuje jeho odraz. Pokusí se usmát. „Sluší ti to.“

„Opravdu?“ Sarkasmus prospívá zdraví a je to jedna z vyšších funkcí mozku. S hlavou nic nemá.

„Nemusí se ti to líbit, ale zrovna teď musíš být někým jiným. Teď jsi Mila.“

Zamrká řasami a vyšpulí na zrcadlo rty. Jsou to kachní rty plné opovržení. „Mila.“ Měla by sehnat řasenku, pomyslí si Cole nesoustředěně. Přidá ji k seznamu. Jídlo, peníze, benzín, úkryt, pravděpodobně další auto – budou je muset měnit – a pak se můžou vydat do místní Sephory pro veškerou dívčí kosmetiku, kterou by mohl potřebovat chlapec v přestrojení za dívku.

„Umyj si ruce; nechceš být nemocný.“

„Jsem imunní, pamatuješ?“

„To říkej všem ostatním virům, které tu jsou. Umyj si ruce, tygře.“

Když opatrně otevře poškozené dveře vstříc okolnímu světu, nejsou tam žádné drony, helikoptéry, sirény, žádné ženy v kevlaru s automatickými zbraněmi, které by se je chystaly obklíčit. Nenašly je – zatím – a SUV je stále zaparkované tam, kde ho nechala, pod stínící plachtou, připravené k odjezdu.

„Vzduch je čistý.“ Popožene ho k autu. Totiž, *ji*. Musí to říkat správně. Nemůže si dovolit udělat chybu, už žádné další chyby.

Miles poslušně vleze do vozidla. Je tak vděčná, že si nechá poroučet a nepokládá žádné otázky (prozatím), protože se zhroutí, pokud to udělá.

„Měl by sis lehnout,“ řekne Cole. „Budou hledat dva lidi.“

„Ale *kam* jedeme, mami?“

„Domů.“ Ten nápad je směšný. Tisíce mil, celý oceán a teď ještě ta spousta zločinů, které spáchala, stojí mezi nimi a šancí ještě někdy vidět Johannesburg. „Ale prozatím musíme být nenápadní.“ Řekne to stejnou měrou pro své vlastní dobro jako pro to jeho. Její.

„Jsme na útěku, jako psanci,“ řekne její *dcera* a snaží se sebrat odvalu.

„To je ještě lepší než podfukáři! Kovbojka Cole a Mila Kid.“

„Nemělo by to být ‚Billie Kid‘? Nebude našťvaná, že jsem si vzal její jméno?“

„Necháš si ho, dokud nás nedožene. Bude to taková střídavá péče.“

„Tak přece jména nefungují.“

„Hele, pokud vím, tak konec světa znamená, že běžná pravidla neplatí.“ Pokus o vtip jako obranný mechanismus: předmět k diskuzi.

„Mami, kde je Billie? Nepamatuju si, co se stalo.“ Sakra.

„Dostala se do rvačky s někým z ochranky, když jsme odcházeli.“ Je to příliš pohotové. Nedokáže se na něj podívat. Totiž, na *ni*. „To proto jsem měla špinavou košili. Ale neboj! Je v pohodě. Přidá se k nám, oukej?“

„Oukej,“ řekne Mila a zamračí se. Není to oukej, ne doopravdy. Ale je to vše, co mají.

Odlepí se od benzínky. Obloha nad Napou je pastelově modrá a jsou na ní pruhy mraků vykreslené suchým štětcem nad divokými vinicemi. Bledá zatrávněná pole se pohybují a třesou ve větru. To všechno drží tu vraždu vpovzdálí a nemístnou. Krása připouští možnost hodnověrného alibi. Možná že to je jediná funkce, jakou krása na světě má, zamyslí se Cole – abyste si s její pomocí mohli zaslepit oči.

Úběžný bod

Silueta města, která je vidět v dáli skrz opar horka, je jako přelud v poušti s příslibem nezdravého jídla, postele, a možná dokonce televize – pokud to vše ještě existuje, pomyslí si Miles. Cesty jsou pokryté zářivě žlutým pískem a jsou na nich rýhy alespoň od jednoho páru pneumatik, takže někdo tady musel projet už před nimi. Což znamená, že nejsou *Posledními lidmi na zemi*, a když opustili bezpečí Ataraxie, neudělali *Nejhorší chybu svého života*, i když to tam vypadalo jako v nejstylovějším vězení na světě. #životvbunkru. Rozhodně to bylo lepší než na vojenské základně.

„Ten písek vypadá jako zlatý prach, vid’?“ řekne máma, jako by snad ovládala telepatii. „Mohli bychom ho nashromáždit, plavat v něm a házet si ho přes hlavu.“

„Hm.“ Už je unavený ze života na útěku, a to to ještě nebyl ani jeden den. Svírá se mu žaludek, ale to je možná z hladu. Bude muset překonat svou naprostou nenávist k rozinkám a sníst tyčinky v krabičce, kterou jim Billie připravila. Okamžitě si vzpomene na tetu...

V hlavě má mlhu, které se nemůže zbavit, když se snaží dát dohromady, co se včera stalo a jak se sem dostali. Musí se brodit myšlenkami jako Átrej a Artax v *Nekonečném příběhu* a potápět se hlouběji do bažiny s každým krokem. Hádky s Billie. Nikdy mámu neviděl tak našťavanou. Hádky se kvůli němu, kvůli tomu, co řekla Billie, jejímu velkému nápadu, a znovu zrudne studem a znechucením. Bylo to tak odporné a pak: nic. Usnul na gauči se sluchátky na uších, a pak máma řídila jako maniak a brečela a měla krev všude na

tričku a tmavý pruh přes tvář, a teď jsou tu. Asi je to v pohodě. Máma říkala, že je to v pohodě a že mu řekne všechny detaily, až na to bude připravená. Až budou v bezpečí. Jdi tím močalem pořád dál, pomyslí si. Neutop se.

Zírá z okna na pole ručně vyrobených křížů. Jsou jich tu stovky a stovky, nabarvené všemožnými barvami. Další památníky mrtvým, jako Pamětní strom na Společné základně Lewise-McChorda, kam mohl každý umístit fotky mrtvých otců a synů a bratrů a strýců a bratranců a kamarádů, kteří zemřeli na HCV. Miles ten stupidní strom nesnášel, stejně jako svého jakoby-někdy-možná kamaráda Jonase, jedině další dítě v jeho věku na základně.

Bílý čtverec na obloze se promění ve vybledlý billboard, jak se k němu přibližují, a je na něm šedovlasý muž a blondatá paní. Mají na sobě golfová trička a dívají se přes poušť se zbožnou radostí jako pan Mojžíš a paní Mojžíšová hledící směrem k zemi zaslíbené. Až na to, že někdo celou mužovu tvář popsal, nakreslil mu kříže přes oči a naškrábal mu přes ústa linky, nebo možná stehy, jako lebce. Proč byste ale zašivali něčí ústa? Leda byste chtěli vyrobit zmenšené vysušené hlavy. Obraz je popsáný tlustým písmem: „Eagle Creek: prožití toho nejlepšího života je tu samozřejmostí!“ a „Pospěšte si! Čtvrtá etapa nyní v prodeji. Nenechte si ji ujít!“.

Nenechte si ji ujít, Milesova ústa formují slova, jelikož tak reklamy fungují, a teď se dostala i do máminy hlavy, protože jakmile přijedou k ceduli umístěné o dvě míle dál, té, na které je napsáno „Eagle Creek: nyní k nahlédnutí!“, obrátí auto tam.

„Omrkneme to. Zavrtáme se sem na celý zbytek dne.“

„Ale město je přímo tady!“ protestuje Miles.

„Ještě nejsme připravení na civilizaci, nevíme, jak to tam vypadá. Ženy se tam mohly připojit ke kolonii kanibalských motorkářek, které z nás budou chtít udělat šťávnatou, dobroučkou lidskou slaninu.“

„Sklapni, mami.“

„Oukej, omlouvám se. Žádné kanibalské motorkářky neexistují, slibuju. Potřebuju si na chvíli odpočinout a chci, abys měl čas procvičit si, jak být holkou.“

„Jak těžké to může být?“

„Hele, někdy ani *já* nevím, jak být holkou.“

„To proto, že jsi žena.“

„Tak dobře, ale to taky neumím, ani jak být dospělá. Všichni to jen předstíráme, tygře.“

„To nezní úplně, jako by ses mě snažila uklidnit.“

„Já vím, ale snažím se.“

„Jo, děsně se snažíš!“ Oddechne si, když se oba vrátí ke staré rutině chytrých bonmotů a kousavých poznámek. Znamená to, že se nemusejí bavit o Tom Ostatním.

„Hilaire, mon fils.“

„Myslím, že chceš říct *fille*.“ To je všechno, co se naučil po šesti měsících studia francouzštiny na škole v Kalifornii, která mu nešla, protože doma v Johannesburgu dělali ve škole zuluštinu a ne hloupou francouzštinu.

„Jo, jistě. Děkuji ti za opravu, Kapitáne drzouně.“

Oblouk nad zvedací závorou do Eagle Creek má na obou stranách posazené betonové orly s roztaženými křídly připravenými k letu. Ale dravec vlevo už mezitím přišel o hlavu jako varování. Pozor! Vraťte se! Čtvrtá etapa nyní v prodeji! Nenechte si to ujít! Neztraťte hlavu!

Za branami leží velký výkop s bariérami a s bagrem v půli cesty vzhůru po hromadě šedé zeminy. Jeho lopata je napůl naplněná (nebo napůl prázdná) stejným žlutým prachem. Je to, jako by chlap, který ho řídil, najednou odešel nebo zemřel přímo tady v sedadle řidiče a jeho kostra stále seděla v kabině s rukou na páce a s prací, již nikdy nedokončí, před sebou. A jo, dobře, opravdu tu vysoko na kopci *jsou* dokončené obytné domy, všechny stejné, ty v předních řadách, dostavěné jen napůl, s roztrha-

nými a ve větru plandajícími plachtami. Celé to místo ho šíleně děsí.

„Je to tu opuštěné,“ řekne Miles. „Není tu bezpečno.“

„Lepší než kdyby tu někdo bydlel. A možná jsou tu zásoby, které ještě nikdo nesebral, protože přesně to si mysleli všichni předtím.“

„Oukej, ale co když tu jsou *opravdové* kanibalské motorkářky?“

Snaží se, aby to znělo nezúčastněně, ale myslí si: nebo šílené prepperky, nemocní nebo zoufalí, lidé, kteří by jim ublížili, aniž by chtěli, protože tak se někdy věci odehrají – nebo lidé, kteří jim ublížit chtějí, protože mohou.

„Ne, nejsou tu žádné stopy. *Ergo*, žádné kanibalské motorkářky.“

„Ale vítr je tak silný, že se ten písek mohl nakupit už od včerejška.“

„Tak zakryje taky naše stopy.“ Vyleze z auta, nechá motor běžet a jde zvednout bezpečnostní závoru.

„Pomůžeš mi?“ zakřičí a on se natáhne, aby vypnul zapalování, protože je nezodpovědné ho nechat běžet, a pak vyleze ven, aby jí pomohl. Když se jí ale snaží pomoci závoru zvednout, něco poblíž zasyčí a zacvaká. Jako první ho napadne chřestýš, protože ti se tu v poušti opravdu vyskytují, a nebyl by to přesně jejich druh smůly, kdyby se dostali takhle daleko a zemřeli na hadí uštknutí? Jsou to ale jen automatické zavražďovače, které vystrčily hlavy a začaly dělat klik-klik-klik nasucho nad prachem, kde měl být trávník.

„To znamená, že elektřina pořád funguje. Podívej, solární panely. Hádám, že míříme do ‚ekologického‘ golfového resortu. Což mimochodem vůbec neexistuje. Oxymóron.“

„Není tady ale žádná voda.“

„Máme jí pár galonů v autě, budeme v pohodě. Jsme v bezpečí, máme všechno, co potřebujeme, hlavně jeden druhého. Oukej?“

Miles se zatváří kysele, jak je to trapné, ale přemýšlí nad tím, že neměl vypnout auto, protože co když se jim nepodaří znovu ho nastartovat? Dveře u bezpečnostní kabiny jsou zamčené a to je dobře, jelikož teď budou muset jít někam jinam. Jako třeba do města. Nebo zpátky do Ataraxie a k jeho kamarádům – totiž, kamarádovi. Jednotné číslo. K Elle v Ataraxii a Jonasovi na vojenské základně.

Mohli by se prostě vrátit a vysvětlit, se stalo. (Co se stalo?) Je si jistý, že lidi z Oddělení mužů by to pochopili. Pořád říkali, jak je výjimečný, jak jsou výjimeční všichni – ti imunní. Jonas říkal, že můžou dělat, cokoli si zamanou. Prošla by jim i vražda. To proto se jeho kamarád choval k ochrance jako pitomec.

Nebyla to vražda, že ne? Zavraždily máma s Billie nějakou ženu z ochranky? Ta nevědomost je k nesnesení, ale nedokáže se na to ani zeptat. Je to jako jedna z těch staromódních mořských min z druhé světové války, která se mezi nimi pohupuje na vodě, celá zubatá a připravená vybuchnout, pokud se jí jeden z nich dotkne. Neptej se, myslí si.

Mámě se podařilo zaklínit okno bezpečnostní kabiny. Protáhne dovnitř paži a trefí se do tlačítka, aby otevřela závoru. Nastoupí zpět do auta, proveze je skrz a znovu ji za nimi zavře a zběžně maskuje bundou jejich stopy.

„To by bylo,“ řekne, jako by je ta závoru měla ochránit před kýmkoli, kdo by po nich slídl, jako by se prostě nemohli natáhnout mezerou v okně stejně tak, jak to udělala ona. Nic ale neříká, protože mluvení někdy situaci zhorší, jako by pojmenování dělalo věci skutečnými.

SUV se plíží celou cestu po hřebenu na vrcholek stavebního projektu kolem obrovské jámy s bagrem, na který se nedokáže dívat, kdyby náhodou uviděl řidičovu lebku, jak se na něj usmívá. Rámy s plátnem se třepotají ve větru, který nabírá na síle a točí se v něm žlutý prach, jenž ulpívá

na předním skle, dostává se mu do nosu a štípe ho v očích, když vylézají z auta v druhé řadě od vrcholku, kde jsou domy dokončené, a některé dokonce vypadají, jako by byly ještě nedávno obývané.

„Vyprávěl ti táta někdy o Zlatovlásce a třech medvědech a kašičkách?“ Má ve zvyku tohle dělat, do všeho zapojovat tátu, jako by kdy měl šanci na něj zapomenout.

„Ne moc horká, ne moc studená. Přesně ta správná k jídlu. Přesně to hledáme. Nějaké místo, které předtím nebylo vykradené. To slovo bych neměla používat. Nejsou to zloději, ale rekvizitoři. Nepočítá se to jako krádež, když se k tomu už nikdo nevrátí a potřebuješ to k přežití.“ Mluví sama k sobě, což znamená, že je unavená. On je také unavený. Chce si lehnout a zdřímnout si tak na milion let.

„Tenhle,“ řekne. Okno na přední terase je vylámané a záclony se proplétají mezi bezpečnostními mřížemi, jak za ně tahá vítr. Vyšplhá se na vyvýšenou plošinu. Závěsy jsou zatažené, ale jde přes ně vidět mřížoví, jedno z těch, která se rychle zaklapnou, jaké má každý v Johannesburgu, ale kterých moc v Americe neviděl. Začíná být nervózní z toho, čeho se původní majitelé báli a proti čemu se chtěli chránit. Máma shrne vzdouvající se látku na stranu, aby mohli oba nahlédnout dovnitř. Na stole je vidět láhev od vína se dvěma sklenicemi, jedna z nich je převržená a je pod ní skvrna, která vypadá jako krev. Ta druhá je napůl plná (nebo prázdná, v závislosti na tom, jestli z ní někdo vypil jen půlku, nebo ji jen z poloviny naplnil, logicky), jako kdyby se majitelé rozhodli, že si na odpoledne někam vyrazí, možná na trochu golfu na staveništi. Ale žlutý prach jako třípytky na břidlicově šedých dlaždicích tvrdí opak, stejně jako rámeček ležící tváří dolů ve svatozáři rozbitého skla.

„Mříže znamenají, že tu nikdo uvnitř nebyl.“

„A my tam taky nepůjdeme, mami.“

„Ledaže...“

Následuje ji do zadní části domu ke dvojité garáži s vesele vypadající keramickou palmou na vedlejší zdi. Na vršku hliníkových dveří je úzké panelové okno. Vyskočí, aby se podívala dovnitř.

„Nikdo není doma. Žádná auta, ale je tu kajak. Myslíš, že by se ti podařilo prolézt dovnitř, kdybych ti pomohla?“

„Ne, ani náhodou. Co když se mi nepodaří se zase dostat ven?“ Co když se řízne a vykrvácí v prázdném domě s keramickou palmou na zdi a fotografiemi cizích lidí, zatímco jeho máma bude trčet venku?

„Dobře, žádný problém.“ Ustoupí, protože poznala, že to myslí vážně. Pak ale zabuší oběma pěstmi na zoubkovaný hliník na garážových dveřích a ten se začne klepat jako obrovský kovový pes, který se otřepává.

„Mami!“

„Promiň. Jak silné si myslíš, že to je?“

„Nevím, ale vyděsila jsi mě. Přestaň s tím.“

„Dostanu se dovnitř. Stoupni si tamhle.“

Skočí zpátky do SUV, zacouvá s ním a zatúruje akcelérátor. Nemůže se na to dívat. Auto vyskočí dopředu a narazí do dveří. Následuje obrovská rána a protestní skřípot, když se hliník zkroutí nad kapotou jako karton.

„Mami!“ Přiběhne k ní a najde ji, jak sedí na předním sedadle a stlačuje dolů velký bílý medúzovitý airbag a směje se jako maniak.

„To bylo super!“ řekne, zatímco jí z tváře stékají slzy, lapá po dechu a vzlyká.

„Mami!“

„Co je? Všechno je v pořádku. Jsem v pořádku. Nic se nestalo, nedělej si starosti.“ Utře si oči.

„Zničila jsi přední světlo.“ Prohlédne si předek vozidla a budiž, udělala na něj dojem, že zničila pouze tohle. Zdá se, že to posoudila dobře – výdrž vozidla, setrvačnost, dupnutí na brzdy v tu správnou chvíli, aby neprojela zdí vzadu

jako Wile E. Coyote a už nikdy se nezastavila. Nikdy by jí to ale nepřiznal.

Protlačí se mezi zdeformovanými zbytky rolet a odemčenými vnitřními dveřmi dovnitř do domu. Má pocit, jako by byl ve střílečce a jeho prsty se svíraly okolo zbraně, nebo spíš okolo herního ovladače, aby mohl stisknout X a klikáním na předměty před sebou rozbalit menu a získat tak informace třeba o tom, kolik zdraví mu doplní konzervy, které jsou roztroušené všude po podlaze v kuchyni. Ve videohře by byly krabice s náboji, různé zbraně, zdravotní balíčky, a možná dokonce jedna nebo dvě lamy piňaty.

Samozřejmě že ve videohře by nebyl takový zápach. Je tu cítit temný, sladký puch z rozbitých sklenic, které rozlévají své blátivé vnitřnosti po dlaždicích mezi roztroušenými pírkami tam, kde se dovnitř dostal pták. Máma bere do ruky plechovky, kontroluje na nich data spotřeby a vrství na sebe ty, které jsou v pořádku. Z šuplíků také bere různé nože, otvírák na plechovky a vývrtku. Otevře ledničku a rychle ji znovu zavře. „No, tak tady nic.“

„Porozhlédnu se tu.“

„Mmm. Nechoď daleko.“

V obývacím pokoji, kde je rozbité okno a záclona se vyfukuje a vzdouvá, je pírek více. Vytáhne jednu z polstrovaných kožených židlí, aby zablokoval vítr, který tiše křičí po celém domě a lomcuje okny. Zvedne rámeček ležící rozbitý na podlaze, vytřeše z něj sklo a otočí ho, aby se na něj podíval a zjistil víc. Na fotografii je pyšný dědeček, přikrčený a držící ve vzduchu svůj úlovek. Je tam s ním pětileté dítě, také má na sobě boty na brodění a schlíple vypadající klobouk a ze strany pokukuje po mrtvé rybě s výrazem co-to-proboha-nechutné-co-to-vůbec-je.

„Vítej v životě vegetariána,“ řekne dítěti na fotce. Nedo-káže ale určit, jestli je fotografie opravdová, nebo se jedná o skladové umění, které dostanete s rámečkem.

Pootvívá všechny skříňky a vytáhne napůl prázdnou láhev whisky, protože alkohol se dá použít na čištění ran, pokud vám dojde dezinfekce. V koupelně se mu seschlý zelenec rozdrtí pod prsty. Skříňka s lékárenskými potřebami je už otevřená a obsah je zpřeházený. Když se natahuje pro kosmetickou taštičku s havajským potiskem, jeho prsty se dotknou umělých zubů, které jsou ve svém obale růžové a lesklé. Znechuceně vyjekne a odhodí je. Je to stejný pocit, jaký měl z Rakovinoprstáka. Už na něj nemyslel celou věčnost – ne od vojenské základny a karantény pro chlapce. Teď taky nechci, fakt děkuju, stupidní mozkou.

Shrábne léky, aniž by se obtěžoval s kontrolováním cedulek, a vhodí je do kosmetické taštičky, protože to byste udělali ve hře, pokud by váš inventář ještě nebyl plný. Po úvaze vezme také toaletní papír a napůl prázdnou zubní pastu s aktivním uhlím.

Najde mámu, zrovna když se chystá vejít do hlavní ložnice, která je potemnělá, až na jasný pruh světla mezi závěsy. Ostře mu to připomene tátu, jaký byl v ložnici těžký vzduch a zápach, když umíral. O tom vám nikdo nic neřekne.

„Nemusíme jít dovnitř,“ řekne Miles rozhodně. Už před sebou vidí bouli v neustlané posteli, která se zvětšuje jako těsto v troubě.

„Potřebujeme peníze, kamaráde. Neboj, budu ohleduplná.“

Skříňky jsou už otevřené a prázdné. Máma zlostně zamlaská jazykem, klesne na kolena a natáhne se pod postel. Je hloupé a dětinské se bát věcí pod postelí, ale stejně se mu zatřepe žaludek. Vytáhne úzkou krabici a otevře její jazýček. „Ha.“

„Co tam je?“

„Gramofon. Natahovací. Chceš pustit nějakou hudbu?“

„Chci jít pryč. Můžeme jít? Teď?“

„Za chvíli,“ řekne máma s podivným klidem. „Venku na poušti je horko. Měli bychom se chovat jako Tuaregové a cestovat v noci.“

„Hledají nás?“

„Mohou se o to pokusit. Pravidlo číslo jedna o útěku je, abys udělal poslední věc, kterou by kdo čekal. Jako tančovačku na Kennyho G v Eagle Creek.“

„Je tam Kenny G?“

„Můj bože, doufám, že ne.“

Je to ještě horší. Když gramofon dotáhne do obývacího pokoje, připojí ho k přenosným reprákům na posledním zbytku baterie, zatočí klikou a pak přiblíží hrot ramene k desce, není to sametový jazz, ale nějaký druh německé opery.

„Au!“ vyjekne a udělá obličej. „Moje uši! Krvácení!“

„Aspoň to není Ed Sheeran. No tak, zatancuj si se mnou.“ Když byl malý, tančival valčík a stál na jejích nohou, ale obrovské tlapy velkého kluka jsou moc velké na to, aby to mohl dělat teď. Takže se zmůže na trochu funky kuřete, přestanou s tím a on se jí pokusí *znovu* ukázat, jak flossovat, ale je na to marná.

„Vypadáš jako opilá chobotnice.“

„Pořád lepší než Ed Sheeran,“ střelí zpátky. Tancují, dokud nejsou zpocení, protože tanec znamená, že nemusíte přemýšlet. Máma sebou plácne na gauč, jakmile je energie ostrá jako břitva, co ji pohání, fuč.

„Á, ježíš! Myslím, že si potřebuju zdřímnout!“

„Oukej,“ řekne Miles. „Provedu tady obchůzku. Dávej pozor.“

„Opravdu nemusíš,“ řekne ona, ale přitom už si vedle gauče postavila golfový driver a velký nůž z kuchyně.

„Budu se cítit líp.“

Miles zvedne vlastní golfovou hůl a prochází domem, otevírá všechny skříňky a lehce poklepává na důležité předměty hlavičkou hole.

Možná že jednoho dne přijdou lidé na prohlídku tohoto rozbořeného měšťáckého domu v golfovém rezortu. A tady, řekne průvodce, je dům, kde se nechvalně známý vyděd-nec Miles Carmichael-Brady, jeden z posledních chlapců na světě, ukryl s matkou onoho osudného dne, kdy uprchli z luxusního bunkru pro muže. Turisté si to nafotí a možná tu bude i pamětní deska.

Celý dům třikrát zkontroluje a pak se schoulí na příliš vycpané židli a pozoruje mámu, jak spí. Navzdory svému rozhodnutí začne také klimbat s golfovou holí na klíně.

„Hej, ty.“ Máma s ním zatřese, aby ho vzbudila, a on si uvědomí, že spal celou věčnost. Venkovní světlo je ztlumené a smráká se. „Chceš ten driver použít k něčemu užitečné-mu?“

S přicházejícím soumrakem vylezou ven na terasu a od-palují golfové míčky z plošiny do rostoucí temnoty do doby, kdy už nejsou schopní rozeznat jejich trajektorie, nebo jen na chvíli, dokud je nespolkne noc.

„Úběžný bod,“ řekne máma a pak se opraví a přepne do módu učitelky umění, jako by to nevěděl. „Vlastně ne doopravdy. Je to záležitost perspektivy, kde se linie na ho-rizontu slíjí.“

„Možná potřebujeme méně úběhů a více perspektivy,“ dělá si srandu. Pořád se nedokázal přinutit k tomu, aby se zeptal.

„Uf. Jsi až příliš chytrý.“ Natáhne se, aby objala rukou jeho temeno, a on vsune hlavu do její dlaně jako kočka.

Slunce v černých dírách

Na rozmazané obloze je bledý balon. Ne, ne balon. Je to měsíc, který jí svítí přímo do hlavy. Světlo jako vrták. Mechaničtí vlci, kteří vyjí do noci.

Sakra.

Do prdele.

Au.

Billie otevře oči. Není to bledý balon, ani měsíc. Je to světelný kužel s rozmazanou svatozáří. Je příliš jasný. To alarmy vyjí, ne vlci. Hej, může někdo vypnout ten kravál? Její ústa formují slova, ale neslyší se mluvit. Je tu příliš hluchno. Zvedne se z betonu pod sebou. Není to ideální místo na malého šlofíka. Nebylo by to ale poprvé, kdy byla K. O. Jenže naposledy se opila do němoty... Kdy to vlastně bylo? V Barceloně s Rafaelem a celou jejich partou, všichni namol, že si ani nevzpomínala, že viděla hrát Nicka Cavea. Co si vzali? V tom hluku jí to nemyslí. Donutí konečně někdo ty vlky, aby byli zticha?

Posadit se je složitější, než čekala. Je možné, že je pořád opilá. Do prdele, její hlava se cítí hůř, než když má opici. Co si to proboha vzali? Dotkne se zátylku, kde ji to bolí. Mokro.

Je tam něco mokrého a odchlíplého.

Zvratky a tma před očima se objeví ve stejnou chvíli. Začne zvracet na beton, horkou a kyselou šlichtu. Mohla by to být písnička od Nicka Cavea: *Zvratky a tma*.

Nemá v úmyslu se poddat sluncím v černých dírách, jež jí plavou před očima. Ne, to je od někoho jiného, od nějaké jiné skupiny. Tak ta písnička není.

A vstane.

A nedotkne se znovu hlavy, kde její nervy křičí o pomoc. Nakonec to ale udělá. Nemůže si pomoci.

Země se zvedne naproti ní a teď spolupracuje s tmou. Hej, to není fér. Týmová práce se zakazuje. Spadne na kolena a přes džíny si je odře, ale zastaví se. Podepře se a skončí na všech čtyřech. Pěkně na pejska, protože přesně takhle rozmrданej je teď tvůj život!

Vstaň, ty hloupá krávo. Ty blbá huso. Postav se. Po zádech jí stéká něco teplého a máčí jí to košili. Určitě na ní bude mít potom skvrny. Alarmy pořád vytrubují.

Ne Barcelona. To místo... kde je Cole. Jakže se to tam jmenuje? Asfyxie. Farma s vinicí, kde se schovávají miliardáři. Je na workshopu pro mechaniky mezi auty. Na zemi v tmavé skvrně od krve leží klíč na kola. Je to jako loužička kosmetických vzorků na stránkách věnovaných kráse v časopisech. Nejstylovější barva laku na nehty této sezony: rudý odstín Head Wound Red. A kde je Cole? Je pryč. Pryč s Milesem. V *jejich* únikovém autě. Všechno to pečlivě naplánovala. Byl to její nápad a její prostředky. To *ona* přišla najít *je*. Musela napsat petici vládě Spojených států, aby ji nechaly připojit se k sestře a synovci jako součást programu Opětovného spojení a sjednocení, „opět spojujeme rodiny“. A teď? Nechali ji tu chcépnout. Nechali ji napospas prachu.

Billie se opře o stěnu. Stále nesedí vzpřímeně. Za těchto podmínek by se neměla snažit se zvednout. Mohla by znovu spadnout. Zasune bradu a nový čůrek krve jí steče dolů po straně krku. Zatne zuby a píchne do masitého okraje plandající části rány. Opatrně. Bolí to jako prase. Zvedne se jí žaludek a zatmí se jí před očima. Z úst jí unikne tiché zasténání. Odpověď na sirény. Drží se na uzdě a čeká, až ji přejde pocit na zvracení a slunce v černých dírách zmizí.

Následuje další zasténání. Zvířecí sebelítost. Chomáče vlasů. Proti špičkám prstů cítí něco ostrého. Vráti ruku zpět

k očím, aby se podívala. V krvi na svých prstech, která je strašlivě rudá, vidí malé černé tečky. Štěrky, ne úlomky kostí. Nemá rozbitou lebku. Není to tak hrozné. Ale dobré to taky není.

Oukej. Vstaň, je čas začít se hýbat. Přijdou se podívat, co se stalo. Ale gravitace pracuje proti ní. Vítej v klubu, pomyslí si. Je na Cole nasraná. Je to zrada hodná řecké tragédie. Sirény jsou její vlastní řecký sbor, který vyje o zármutku a potupě.

Je nahoře. Roztřesená, ale na nohou. Jdi se vycpat, gravitace. Jak dlouho byla mimo? Asi minuty. Alespoň jí připadá, že to byly minuty. Opře se o bentley. V zapalování nejsou klíče. Všechny klíče jsou zamčené v hlavní budově. Je to součást udržování obyvatel „v bezpečí“. Ze stejného důvodu všechna auta fungují na manuál, což je další úroveň bezpečnosti, protože předpokládají, že vězni neumí řadit. Upřímně řečeno, ti američtí to pravděpodobně opravdu neumějí. Ale Jihoafričané ano.

Ve slabém měsíčním svitu se budova stala zabezpečenou pevností a nedobytným prostorem bez oken. Je tu omezení pohybu. Jakákoli potenciální hrozba a těžké ocelové bezpečnostní mříže sjedou dolů. Prošla si výcvikem už dvakrát od té doby, co se sem před dvěma a půl měsíci dostala, ačkoli je obvykle na vnitřní straně mříží. Jsou neproniknutelné, neprůstřelné, protitlakové a vzduchově utěsněné. Pro případ teroristického útoku jako toho, který se odehrál v Singapuru. Ne, v Malajsii. A v Polsku, že? Zabití posledních zbývajících mužů pomocí bomb. Spustí je jakýkoli z několika podnětů, včetně, ale ne výlučně případu, když se někdo bude snažit dostat přes plot. Zastaví vetřelce, kteří by se snažili proniknout dovnitř. Systém není ale tak dobrý v tom, aby někomu zabránil uniknout ven.

Ale to auto. Ladida. Ne, tak to nebylo. „Lada“. Ataraxie, ne Asfyxie. Cole si to zatracené auto vzala. Po všem

tom rařízení, aby se zdálo být neškodnou, zničenou věcí. Trojský kůň jako únikové vozidlo. Dvojí tvář a mechanické dovednosti její sestry na ni udělaly dojem. Chybějící víko rozdělovače a vypojená palivová hadice. Nepotřebujete klíče, když umíte provést zkrat v zapalování. To se může naučit každý, kdo umí dávat pozor. To ony nebyly, ale odted budou. A to vše pro nic.

Musí odtud existovat jiná cesta pryč. Mohla by odejít. Jednoduše projít dírou v plotě, kudy se musela dostat podle plánu Cole. Podle *jejího* plánu. Vypracovaného s obrovskou péčí. Bílé SUV, které na ně čekalo u supermarketu, aby mohli změnit auta jako profesionálové. Paní Amato bude zuřit. Celá její investice. Celé to snažení, kterého bylo třeba – a času a peněz – dostat sem Billie a všechno zařídit, aby je odsud dostaly. Velký únos chlapce z roku 2023. Celé to všechno pro zasrané nic. Jdi se vycpat, Cole, se svou krátkozrakostí a prudérností.

Alarm pořád běží a zvoní jí v uších. Po příjezdové cestě přijíždí auto. Rozezná přední světla. Zamhouří oči proti jejích pilířům. Není to její sestra. Pokud tedy Cole nepřepadla jedno z pochůzkových vozidel. Modré světlo problikává na vršku auta.

Sehne se, aby zvedla klíč na kola, a drží ho v ruce nízko po svém boku, zatímco bezpečnostní vozidlo jede k ní. Dramaticky se sesune proti zdi. Nefingovaně. Není si jistá, že bude schopná zase vstát. Vzadu na krku cítí krev, která jí stéká dolů po paži. Kap. Kap. Kap.

Auto zastaví vedle ní. Dlouhé vteřiny, kdy řidička čeká a rozhoduje se. Pospěš si, myslí si, máme tu krvácející ženu. Pak hlídačka vyleze ven, nechá dveře otevřené se zapnutými vnitřními světly, takže vidí, jak drží svou zbraň nízko a připravenou v obou rukou a jak má otevřená ústa. Je to jedna z těch mladých. Zná všechny hlídačky jménem. Zatraceně, vždyť jim pekla i sušenky. Nejde o eufemismus. Jedna věc,

kterou ji naučila práce šéfkuchařky u hloupých a bohatých, je: s pomocí uhlohydrátů a cukru si koupíte hodně sympatií. Také ale i informací: kdy komu končí směna, kupříkladu, okruhy patrol a jejich načasování – všechny z nich jsou nezbytné, když plánujete utéct z ráje. S touto ženou už se jednou dělila o cigarety. Marcy, nebo Macy, nebo Michaela, nebo tak něco. Proč se jí nedaří si srovnat myšlenky?

„Ach můj bože,“ řekne Marcy/Macy/Michaela. „Billie. Billie, co se stalo? Krvácíš.“

S čím kdo zachází, pomyslí si, a za použití veškeré své síly mávne klíčem na kola nahoru a kolem dokola a švihne jím dolů na Marcyina/Macyina/Michaelina zápěstí. Dívka zavyje bolestí. Zbraň se odkutálí po betonu pryč a skončí někde pod autem. Sakra, nevidí, kam zapadla.

Marcy/Macy/Michaela svírá zápěstí proti hrudi a vzlyká, stejnou měrou zlostí jako bolestí.

„Zlomilas mi ruku.“

„Buď zticha,“ řekne Billie. „Buď zticha, do prdele.“ Má dost síly buď na to, aby šla hledat bouchačku, nebo se dostala do auta. Ne na obojí. „Mám tvou zbraň,“ blafuje. „Zastřelím tě. Už proboha sklapni. Na zem. Ruce za hlavu. Hned!“

„Zlomilas mi ruku. Proč jsi mi ji zlomila?“

„Do prdele, teď, ty huso. Na zem. Ruce za hlavu.“ Jdou na ni mdloby. To kvůli ztrátě krve. Potřebuje do nemocnice. Musí se odsud dostat.

Marcy/Macy/Michaela začne brečet ještě víc, zatímco jde na zem. Skrže vzlykání mumlá cosi nesrozumitelného. Billie už nechce slyšet žádný zasraný hluk.

„Sklapni, nebo tě zastřelím, ty huso.“ Není to ale její parketa. Nekalé kšefty, bezpečné operace, shánění nedostupného zboží lidem, kteří jsou ochotní za něj zaplatit, v pohodě, komu to uškodí? Není ale vražedkyně, i když by teď ráda udělala výjimku pro svou zasranou sestru, která všechno zkazila. Všechno.

„Za hlavu!“ zakřičí.

„Vždyť to dělám!“ zašeptá žena a proplete si prsty na temeni hlavy. Nebo se o to snaží. Jednu ruku má naprosto jistě zlomenou. Říkala si o to.

Billie klesne na sedadlo řidiče. Klíčky jsou v zapalování. Motor běží, ale volant je na špatné straně auta. Sakra! Zastraní Američané. Proč proboha řídí na špatné straně auta, na špatné straně vozovky? Zatraceně, je to tak imperiální. Imperialisti. Ha.

Vezme za řadicí páku a ozve se vysoko posazené zaskřípání. Spojka. Sešlápní spojku. Pamatuješ? Zařadí zpátečku. Auto poskočí dozadu tak rychle, že šlápne na brzdu. Hlava se jí zakymácí. Opře se do ní pocit na zvracení a má dojem, jako by se kolem ní všechno uzavíralo. Tunelové vidění. Nebo se jí zužují možnosti. Jednička. Ještě intenzivnější skřípání.

„Do prdele, drž hlavu dole,“ vykřikne z okna na Marcy/Macy/Michaelu, která natahuje krk. „Nebo tě zastřelím.“

Pak řazení zafunguje a jede pryč; už je na cestě, uniká. Auto se odře o zeď, ale Billie je to jedno, protože je volná.

Před třemi lety

První konec světa

Globální obsese. Kde jste byli, když se to stalo? Kde jste byli, když jste tomu byli poprvé *vystaveni*? Je ale možné nakreslit tužkou ostrou čáru mezi Předtím a Potom? Problém s tužkami je ten, myslí si Cole, že se rozmazávají. Blednou.

Disneyland. Letní dovolená v roce 2020. Jednou za čas uspořádali velkou rodinnou sešlost přes obě polokoule se švagrovou Taylou, která pracovala jako profesorka matematiky, a jejím programátorským manželem Ericem, aby Miles poznal svého amerického bratrance a sestřenice: vytáhlého, praštěného Jaye, ten byl nejstarší a Miles ho všude následoval jako štěně, a desetiletá dvojčata Zolu a Sofii, která Milese shovívavě tolerovala a nechávala ho, ať je poráží ve videohrách. Měla dorazit i Billie, ale ta se na poslední chvíli vymluvila, nebo možná ani neměla v úmyslu přijet. To je pro Billie tak typické. Se širší rodinou se sešla jen párkrát. Na jejich svatbě. O Vánocích v Johannesburgu dva roky poté.

Vzpomínky se krystalizují okolo momentů, kdy z toho mohla vycouvat. Když stála v nekonečné imigrační frontě na Hartsfield-Jacksonu. Nebo když letěla sama, protože Devon letěl už před týdnem a Cole zapoměla, jak dlouhé a náročné jsou lety z Johannesburgu do Atlanty a jak podezřívaví jsou imigrační úředníci.

„Vidím, že máte manželské vízum. Kde je váš manžel?“ řekl tehdy muž v uniformě a shlížel na ně, unavené z letu

a změny času. Na osmiletého Milese, který se kroutil studem a stál tam bez trička, zabalený do letištní pončové deky, protože mu bylo špatně a pozvracel si oblečení *včetně* oblečení navíc, které měla s sebou pro tento případ.

„Na konferenci ve Washingtonu, D.C. Je biomedicínský inženýr.“ Doufala, že na něj udělá dojem.

„A vy?“

„Komerční umělkyně. Dělam výlohy a redakční práci pro časopisy. Žádné velké umění.“ Ráda si tropila srandu z lidí, kteří mají syndrom uplakánek, ale ona měla syndrom *u-plakátů*. Na večírcích dostávala hodně otázek typu „za to se platí?“, na něž sladce odpovídala: „A proč si myslíte, že jsem si vzala inženýra? Někdo musí podporovat můj hloupý, bezvýznamný koníček,“ přičemž obracela oči v sloup na Devona, protože některé zakázky, které dostala, vydělaly víc, než byl jeho dvouměsíční plat. Nebylo to ale úplně spolehlivé, praktické ani převratné, ne jako tvorba umělých trubek do jícnu, aby nemluvnata mohla dýchat.

„Jo, ale není to umění,“ odvětil vždycky Dev, což byl jeden z nekonečného množství důvodů, proč ho milovala. Včetně toho zachraňování světa.

Potkali se na přednášce o gravitačních vlnách v planetáriu Wits University v srpnu 2005 na konci johannesburské zimy, za které byly noci nekonečně studené a mrazivé. Ona byla ta, která vytvářela hravou pletenou konstrukci vesmíru zdobící předsálí, on byl neupravený americký doktorand (bioinformatika: sekvenční studie RNA malárie, do Jižní Afriky přijel díky grantu od velké nadace), který tam nesměle lelkoval sám s pívem. Nebyla to až tak moc láska na první pohled jako spíš její slitování se nad osamělým mladíkem, ale měl odzbrojující suchý humor. Trvalo pár týdnů, než se vzmužili natolik, aby se sešli na drink v jedné z jejích oblíbených putyk v Parkhurstu, kde se spolu tak zakecali,

že se stalo nemyslitelné a vyhodili je z Jolly Rogera, protože bylo po zavíračce.

Sestěhovali se příliš brzo – šest měsíců poté, protože jí končil nájem a on měl malý dům v Melvillu. A celé to stejně bylo dočasné, protože se měl po dokončení doktorátu vrátit do Států, a co takhle kdyby ho navštívila? Což taky udělala a snažili se, seč mohli, ale nedostala pracovní povolení, přemýšlela i nad možností studia, ale nakonec nedokázala jen celý den prosedět na jeho gauči. Takže se rozešli a ona se vrátila zpátky domů, dvacet dva hodin dlouhou cestu do Jižní Afriky, a bylo hrozné být od sebe. Šestnáct dlouhých a hrozných měsíců poté se mu podařilo vrátit – dostal práci u firmy, která vyráběla lékařské pomůcky, a bohužel mu platila v randech, ale na druhou stranu zaplatila všechna jeho povolení.

Neměla v plánu všechno tohle chlápku z imigračního vysvětlovat.

„Mmmf,“ úředník vzhlédl od jejich jihoafrických pasů, mamb zelených, jak jim říkala její nejlepší kamarádka Ketso, protože vás kousnou vízovými poplatky všech zemí, do kterých vám není povoleno jen tak jednoduše vstoupit. „A budete se po dovolené vracet do Jižní Afriky?“

„Ano, tam žijeme,“ a jsme na ten fakt opravdu hrdí. Daleko od každodenních nácků a přestřelek ve školách, které jsou tady tak pravidelné, že jsou v podstatě součástí akademického roku spolu s maturitním plesem a fotbalovou sezonou, daleko od pomalého vykuchávání demokracie, nadšeně střílejících poldů a strachu z vychovávání černého syna v Americe. Ale jak tam můžete žít, ptali se jí lidé (a obzvlášť Devona, jejího amerického manžela), čímž mysleli Johannesburg. Není to nebezpečné? A ona chtěla odpovědět, jak můžete žít *tady*?

Zeměpis domova je náhodný: kde se narodíte, kde vyrostete, co do vás zasekne háčky, co znáte a co vás zformovalo.

Domov je čistě náhodný. Může to být ale i volba. V Jižní Africe si vybudovali život se svými a Milesovými přáteli, dobrými zaměstnáními a krásnou školou. V jejich sešlém domě v Orange Grove se špinavými okny a rozvrzanou dřevěnou podlahou, která jim vždycky dala vědět, že se Miles chystá skočit jim do postele, a vlhkostí, se kterou zápasili každý druhý rok. S přerostlou zahradou, kde jejich kočka Mňoukalka Fitzgeraldová ráda číhala ve vysoké trávě a útočila vám na kotníky. Vybrali si tento domov, tento život, své lidi. Záměrně. Takže ano, opravdu se sakra bude *vracet*, díky, že se ptáte, Týpku z imigračního.

Nezahrávej si s osudem.

„Prosím, přiložte pravou ruku na čtečku otisků prstů. Dívejte se do kamery. Ty taky, mladý muži.“ Úředník se zahleděl na svou obrazovku, pak jim orážítkoval jejich mamby zelené a zamával na ně, ať pokračují. „Užijte si Disneyland!“

Chytli to přímo tam? Na čtečce otisků, kterou nikdy nikoho neviděla otřít? Nebo to bylo na tlačítku k přivolání výtahu u hotelu s parkováním, za který zaplatili navíc, aby mohli být první, kdo projde bránou? Nebo při zadávání pinu při placení kreditkou v restauraci? Ze zábradlí na obří horské dráze? Nebo přešel z ruky na rukavici od Goofyho k Chewiemu a pak k dětem? Ví jen to, že za pár dní začalo mít všech osm chřipku. Tehdy nevěděli, že je to HCV. Nikdo to nevěděl. Nebo to, jaký kmen je v něm obsažený, jako onkovirové překvapení z práskavé petardy.

Všichni strávili celý víkend s rýmou a zesláble putovali ze Splash Mountain ke Světu Harryho Pottera, nadopování koktejlem léků proti rýmě a chřipce, které si přivezla s sebou v rodinné lékárnice.

„Aspoň to nejsou spalničky,“ žertoval Devon. Byla z toho dobrá historka, všichni našli na jedné kupě ve svých spojených hotelových pokojích. Jay byl vůdce dětí, když si vyrobily dekovou pevnost, obrátily gauče vzhůru nohama

zabalené v peřině, objednaly si pokojovou službu, dívaly se na filmy, a byl to takový stmelující zážitek, ne? „Pojivové kapesníčky“, dělala si randu, a i Strašlivá švagrová© se tomu strašnému vtipu zasmála.

A o čtyři měsíce později si Jay vyslechl diagnózu. Jaká je pravděpodobnost, že sedmnáctiletý kluk onemocní rakovinou prostaty? Bylo to, jako by vyhrál tu nejhorší loterii na světě. Devon na Vánoce letěl zpátky do Ameriky; Cole a Miles se k němu v únoru přidali v Chicagu, když bylo cestování letadlem ještě pořád časově výhodná otrava, a ne rarita pro velmi bohaté a známé. Miles trval na tom, že se půjdou za Jayem podívat do nemocnice a budou mít na sobě odznak „Nasrat rakovině!“, o který požádal Cole, a ta mu ho koupila na internetu.

„Tos nemohla sehnat cenzurovanou verzi?“ stěžoval si Devon. „Není v pořádku, když tohle nosí dítě. Co ostatní pacienti?“

„Jsem si stoprocentně jistá, že ten pocit sdílí.“

S Milesem se v letadle vyhecovali. Kdybyste mohli způsobit to, že by nádory explodovaly pouhým spravedlivým vztekem na neférovost toho všeho, mohli byste Jaye a vůbec všechny v okruhu tisíce mil vyléčit.

Zprávy, kde kamery hladově vyhledávaly vyhublé muže a chlapce v odděleních s rakovinou a kde diagramy sledovaly nové případy po celém světě a pochmurné statistiky, přepínala okamžitě jinam, aby chránila Milese – sama sobě si to takhle ospravedlňovala – a pak je do sebe prala s vervou fetišáka, jakmile šel spát.

„Nečekaná celosvětová epidemie“ byla jedna z frází, kterou často slyšela, „experti zvažují možné environmentální faktory“ a, Colin osobní oblíbenec od nervově otřeseného onkologa, „rakovina se takhle prostě nechová“. Z toho potom vznikl meme. Nachytala Milese, jak se dívá na remix téhož memu na YouTube, kde byl přizpůsobený techno rytmu,

který stále zrychloval a zrychloval, a kde se objevovaly scény z nějakého filmu o zombie.

Když dojeli do dvoupatrového bytu jejího tchána a tchyně, smradlaví a unavení, Tayla ji příliš pevně a příliš dlouho objímala. Byla znepokojivě neupravená, měla na sobě nepřiměřeně velký svetr a džíny, copánky měla stažené do neupraveného uzlu namísto složitých ornamentů, do kterých si je obvykle zaplétala, a byla šedivá a vyčerpaná, s kruhy pod očima. Tohle s tebou udělá strach, pomyslela si Cole. Strach a smutek. Eric se přehnaně usmíval, nabízel jim kafe, a o pět minut později zase kafe, a dvojčata byla tichá a chodila kolem svých rodičů po špičkách. Ale ne dlouho. Nakonec holky unesly Milese do svého pokoje, odkud se začaly ozývat radostné výkřiky smíchu, které dospělým sedícím dole a pijícím pouze jeden šálek kávy (děkujeme, Ericu) připadaly jako bodající nože.

Stále ale nebyla připravená na to, jak křehce Jay vypadal, když se dostali do nemocnice v hodinách pro návštěvníky. Jako by z něj někdo vysál život. Kůži měl napjatou okolo kostí a oči zapadlé a bezvýrazné. Tayla a Eric čekali venku – protože nemocnice povolovala pouze tři návštěvníky najednou a její švagrová trvala na tom, že stejně musí něco oznámkovat. Držela se normálu jakýmkoli možným způsobem. *Ted* už Cole ví, jaké to je.

Když uviděl Milese, usmál se Jay prázdnou verzí svého křivého úsměvu a koutky se mu zvedly nahoru jen trochu. Rýhy u očí mohly stejně tak být od bolesti. V pohádkách vás varují před čarodějnicemi s otrávenými jablky a zákeřnými komořními, kteří přidávají králi do vína smrtící substance. Zkuste vysvětlit desetiletému dítěti, že doktoři schválně pumpují jed do Jayových žil, aby zabili ten *druhý*, rostoucí na hlubokých a skrytých místech v jeho nitru, nádory, vyduouvající se z jeho buněk jako takové ty fazolkové hračky do vany, které nabobtnají do houbičkových zvířátek.

„Ahoj, prcku,“ Jay natáhl ruku a zapíchl prst do Milesova odznaku. „Líbí se mi tvůj odznak.“

„Ahoj, Jayi,“ bylo všechno, na co se Cole zmohla, než jí slova uvízla v hrdle. Holá hlava a chybějící obočí a řasy mu neúměrně zvětšily oči.

„Chceš se posadit sem nahoru ke mně?“ zeptal se Jay a poklepal na postel.

„Nevím, jestli je to dobrý nápad...“

„To je v pohodě,“ řekl Devon. „Tayla říká, že holky to dělají pořád. Jen si sundej boty, kámo.“

„Pozor na trubičky a všechnu tu hrůzu. Počkej, zvednu opěradlo. Jestli to chceš udělat, zmáčkni tohle tlačítko. Ale nemačkej moc dlouho, nebo se postel složí napůl.“

„Jaké to je?“ zeptal se Miles a usadil se vedle Jaye, ale tak, aby se ho nedotýkal.

„Bolí to, když čůrám. Jako že hodně. A chemoterapie je nanic. Stejně nefunguje.“

„Jayi,“ varoval ho Devon.

„Co? Nebudu mu přece lhát.“ Byl našťvaný. Pochopitelně. „Zvládneš pravdu, ne, prcku?“

„Jo!“

„Nasrat rakovině!“

„Nasrat rakovině,“ její syn se ale na ni přes rameno ohlédl, jako by potřeboval povolení, aby mohl nahlas říkat sprostá slova.

„Hele, Jayi, Miles ti vyrobil komiks.“

„To mě podrž.“ Jay si vzal od bratrance iPad. Nemohla odtrhnout oči od toho, jak mu vystupovaly žíly a strupy po vpíchách ze všech těch jehel, které do něj zabodli. „Tys mi vyrobil komiks?“

„Je o monstrózních dětech, které si podrobí svět,“ řekl Miles.

„No jo, to vidím. Řekni mi o tomhle chlapovi, vypadá strašidelně.“

„To je Eruptor, má sopečnou hlavu, a když se naštvě, bum! Všude je roztavená láva a hořící kameny! Roztekl by se ti obličej.“

„Někdy se tak cítím.“

„A tohle je Sssss. Je to had s rukama, ze kterých může střílet pavouky.“

„Je to speciální druh pavouka, jako černá vdova, nebo jako ti strašidelní, které máte v Jižní Africe?“

„Slíďákovití! Nebo sklípkaní? Ti vypadají jako tarantule. Sssss může vystřelit, jakéhokoli pavouka chce!“

„Aha, hustý, hustý.“ Jay začal ochabovat.

„A tohle je jeho úhlavní nepřítelkyně Grammaphon, což je zlá stará paní, která má místo hlavy starý gramofon a chce adoptovat všechny monstrózní děti a vzít je svým strojem času zpátky do doby, kdy bylo všechno černobílé a ani neexistoval internet.“

„To zní jako hrozné místo. Hele, prcku, začínám být fakt unavený. Můžeme v tom pokračovat později?“

„OK,“ řekl Miles a sklouzl z postele. Cole si nebyla jistá, komu se víc ulevilo.

„No tak,“ objala svého syna rukou. „Vrátíme se zítra.“

Ale Cole ho vzala podívat se na bratrance už jen dvakrát. Vstoupilo mezi ně hodně strašných slov. Adenokarcinom. Gleasonovo skóre. Vzdálené metastázy. Adjuvantní chemoterapie. Recidiva. Předsmrtné přání. A jedno, o kterém mluvili jen doma. Asistovaná smrt.

Zjistila, že lidé používají slovo „nesnesitelné“ příliš často. Ukázalo se, že to, co je nesnesitelné, je si tím projít. Jay zemřel doma ve spánku o měsíc později. To zvládne morfiu. Pokud jste měli dost štěstí na to, že jste měli přístup k morfiu, byli jste mezi prvními.

Nedalo se nic říct, kromě toho nevyslovitelného. Vina byla nekultivované zvíře, které se procházelo a cenilo zuby v zajetí jejího hrudního koše. Bála se otevřít ústa, aby z nich

náhodou neunikla zvířecí slova. *Díky Bohu. Díky Bohu, že to byl váš syn, a ne můj.* Bylo jí jasné, že Tayla a Eric jí jedovatě odpovídají: *Jak se opovažuješ mít syna, který žije a dýchá?*

Cokoli se může stát černou dírou, pokud to dostatečně smršťíte. Takhle reagovala Tayla: samovolně se zhroutila pod hustotou svého žalu, který vysál všechno světlo. Eric se vydal opačným směrem a uchýlil se k práci, aby držel bolest na uzdě, snažil se rozveselit holky a přebíral domácí úkoly, vaření a úklid. Nabídky pomoci mu braly jedinou věc, které se držel. Devon to zkusil, ale pouze odehnal Erica do jiné místnosti k další činnosti.

Cole začala cítit úzkost, kvůli způsobu, jakým si Eric na jednu začínal všimnout Milese – když se nahnul do místnosti a našel ho, jak sedí s holkami na gauči a všichni upřeně zírají na televizi, jako by reklamy byly ta nejlepší věc na světě – vždycky sebou trhl. Pokaždé. Miles to také cítil. Nervózně se třásl, padaly mu věci a zakopával na schodech. „Kdy pojedeme domů?“ ptal se pořád.

Měli jet domů.

„Nepatříme sem,“ hádala se rozzlobeným šepotem s Devonem. Měli další rodinu: Ericovy rodiče a sestry, které nedočkavě nabízely podporu. Miles potřeboval stabilitu. Potřeboval být doma. Potřeboval plnou pozornost svého táty.

A bála se, že je to nakažlivé. Nevěděla, že už je příliš pozdě. Dohodli se na kompromisu. Na tříměsíčním kontraktu v Oaklandu, aby mohl být Devon blíž Tayle a rodině. Pak ale Eric onemocněl a Devon taky, a potom už se nedalo nikam létat. Neumíte si představit, jak moc se svět může změnit za šest měsíců. Prostě neumíte.

Zlé věci

Cole ví, že už touhle dobou měli být dál. Když se ale snažíte vyhnout dálnicím a setkání s policejní kontrolou, paranoia vás zpomalí. Psi umí vyčmuchat pohlaví. Poldové se naštvou, když jim neukážete opravdovou občanku. Touhle dobou už je pravděpodobně hledá APB. Vražedkyně. Pašeračka drog. Kšeftařka s chlapci. Hledaná osoba.

Špatná matka.

Špatná matka je ta nejhorší věc, kterou můžete být. Ale cestování po vedlejších silnicích má svá vlastní rizika. Například nedostatek jídla a benzínových stanic nebo stromy spadlé přes cestu, kolem kterých se musíte otočit a jet zpátky osmdesát mil a předstírat, že vás to zklamání nedonutilo brečet za slunečními brýlemi, jež jste si přivlastnili na poslední opuštěné benzínce. Ubohé.

Nádrž je už jen ze čtvrtiny plná a potřebují doplnit benzín. Co je na novém světovém řádu na nic: stejně jako v tom starém potřebujete peníze. Cítí se zrazená všemi těmi apokalypsami z popkultury, s opuštěnými městy připravenými k rabování. Na druhou stranu se ještě nesetkali s žádnými belhajícími se nemrtvými, utopickými maloměstskými ráji skrývajícími temná tajemství, loupežnicemi nebo šílenými milicemi. Překvapí ji počet měst, která stále fungují, a dalších aut na cestě. Důkazy života. *Aluta continua*. Nebudou ale schopní *continua* už moc dlouho bez hotovosti a ceny, které viděla na poslední benzínce, kolem které projížděli, byly tak vysoké, že by museli prodat vlastní ledviny. Během dlouhých týdnů, kdy Devona

pomalu šířila ta zasraná rakovina, ve zprávách sledovala hořící ropná pole v Nigérii a Saúdské Arábii a nepokoje v Kataru. Co je tou nejhorší součástí předstírání, že nastal konec světa, jak ho známe? Neschopnost si představit, že by žádný svět už nemusel být.

Je na to všechno tak nepřipravená. Miles potřebuje Ripleyovou, Furiosu, Lindu Hamiltonovou z *Terminátora 2*, a namísto toho má ji. Umělkyni tvořící komerční zakázky. *Bývalou* umělkyni tvořící komerční zakázky. Alespoň některé věci se za posledních pár let naučila. Díky tobě, vojenská karanténo, a díky všem těm kurzům v dovednostech, kterým předtím dominovali muži, a teď je začaly nabízet ženám, aby se přeživší příbuzné zaměstnaly. Teď umí střílet ze zbraně, provést jednoduchou opravu auta a zvládne nezbytný záchranný zákrok. Neumí ale pilotovat helikoptéru, neumí zfalšovat pas, a pokud začnou být Miles nebo ona opravdu nemocní, jsou v loži. To, co potřebuje, je hotovost, aby zaplatila za benzín a teplé jídlo a mohla se dostat online, poslat e-mail Keletso, požádat ji o pomoc a vymyslet plán. Velký útěk z Ameriky.

Nebo by ses mohla vzdát.

Přes *tvou* mrtvolu, ty můj chlapáku, odpálí ho. Není možná. Ne po tom všem, čím už jsme si prošli. Její činy mají následky. Nad lesem lemujícím cestu je obloha posetá růžovými a oranžovými pruhy a ona se z rozmaru rozhodne sjet k jezeru Tahoe, když si vzpomene na reklamu na cigarety v kině v době, kdy byla dítě a takové věci byly ještě legální. Nemůže si vzpomenout na jejich značku, ale byli v ní neuvěřitelně krásní bílí lidé v neonovém lyžařském oblečení z osmdesátek, kteří sjížděli dolů z hory. Nikdy předtím sníh neviděla a vypadal tak báječně a tak studeně. A ten hloupý slogan, který tolik zestárl, jak to bylo? Lidé s chutí na život. To je ono. To je přesně ona. Má chuť na život *a jiný typ budoucnosti než tu, kterou jim každý chce předepsat.*

Když sjíždí dolů točitou cestou, vidí jezero, chatky seřazené podél břehu a jeden závodní člun, který vytváří sněhově bílou trhlinu na tmavomodré vodě pod nimi. Na hlavní ulici jsou lyžařské obchody, tetovací studia a internetové kavárny a je tam živo. Bylo by tak jednoduché zapomenout, myslet si, že život běží normálně dál, dokud si znovu neuvědomíte, a je to zase jako rána pěstí do žaludku, že mezi lidmi, kteří si tento večer vyřizují své záležitosti, nejsou žádní muži. Ví, že už by na to měla být zvyklá, ale nějakou dobu nebyli venku v normálním světě.

Vybere si slibné místo. Grill & Bar U Býčí hlavy svítí jako o Vánocích, parkoviště je plné aut a lidé vevnitř se koupají v přívětivém žlutém světle.

Není to past.

Možná, pomyslí si. „Jsi připravený, tygře? Znovu se setkat s opravdovými lidmi?“

„Co když to zjistí, mami? Co když se na mě jednou podívají a –“

„Nezjistí to, věř mi.“ Upraví jednu z třpytivých sponek, která visí nad Miliným uchem. „Vidíš, je to dokonalé přestrojení.“

„Mmmf.“

„Stejně jako tohle místo,“ pokračuje v mluvení, aby oba uklidnila, když přecházejí přes parkoviště. Otevře dveře do baru s holými cihlovými zdmi a doplňky z hřejivého bronzu. „To místo chce, abys věřil, že je laciné, ale jen si na to hraje.“

„Je to tu dost hipsterské,“ souhlasí Mila a vzhledne nahoru na černobílé fotografie motorkářů, kteří pózuji se svými harleyi a jejichž vousy se podobají tvarovaným keřům.

„A dávají tu nostalgické porno,“ zašklebí se Cole, protože televize nad barem řve o důležitých momentech starých zápasů v Superbowlu, kde se muži v helmách vrhají jeden na druhého za fascinujícího násilí. Je to, jako když sledujete

přírodní síly. Vlny bijí o majáky a palmy bičuje hurikán. Zákaznice na to zírají s beznadějným hladem.

Vybere si místo u baru vzadu poblíž sloupu, aby se skryla a měla na celé místo výhled, ale zároveň byla blízko nouzového východu. Jen pro jistotu. Dá si limonádu a pak další poté, co si všimne ceny za whisky. V misce na klíče v Eagle Creek byla zmačkaná stodolarovka a to je daleko nedostane. Už teď jim zbývá jen osmdesát šest a drobné. Není si jistá, jaký má přesně plán. Žebrat, půjčit si, nebo krást.

Vyber si vhodný cíl, zlato.

V boxu naproti je pár se dvěma holčičkami kolem osmi let, v princeznovských šatičkách a s kudrlinkami à la Shirley Templeová, jako kdyby přišly přímo z jeviště z místní dětské soutěže krásy. Matky holčiček, v dřevorubeckých kostkovaných košilích a těžkých černých botách, jejich směrem neustále házejí přátelská gesta – úsměvy a kýváním hlavou naznačují, že patří do stejného gangu. Poslední z reprodukčních.

„Proč jsou oblečené *takhle*?“ Mila je z děvčátek v šoku.

„Možná pro zvláštní příležitost,“ pokrčí rameny.

„Nebo jsou to taky kluci převlečení za holky,“ zašeptá.

Cole se zamyslí a řekne napůl sama sobě: „Je to spíš jako nostalgie po momentu, který ještě nepominul. Brzy už nebudou žádné další děti, tak se chceš držet jejich dětství, jak dlouho to jen bude možné. Musí na to existovat nějaký německý výraz. Nostalgenfreude. Kindersucht.“

„No, myslím, že se jim to hnusí,“ Mila skloní hlavu na stranu směrem k té, která si pořád vytahuje podkolenky, jež jí sklouzávají.

„Nechceš se tam jít podívat?“

„Ani náhodou!“

„Beru na vědomí.“ Cole si pohrává s obalem od Milina brčka a pomalu ho trhá po překladu, aby ho mohla rozložit. Zaměstnává si tím ruce. Sakra, nějaký drink by bodl.